

அறிவை

அறியும்

முறை

பிரக்ஞன்

அறிவை
அறியும் முறை

பிரகாசன்

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	:	அறிவை அறியும் முறை
ஆசிரியர்	:	ப்ரக்ஞன் [Prajnan]
வெளியீடு	:	பராபரம்
வகை	:	உபதேசம்
முதற்பதிப்பு	:	2018
பக்கங்கள்	:	18
விலை	:	அக விழிப்பு
கணினி அச்சு	:	ஓம் கிராபிக்ஸ்

தேர்ப்பயணமும் வாழ்க்கையும்

தேரில் ஒருவன் பயணம் செய்கிறான். தேரோட்டி ஒருவன் உள்ளான். அவன் கடிவாளத்தைப் பிடித்திருக்கிறான். ஐந்து குதிரைகள் தேரை இழுக்கின்றன. தேர் செல்லும் பாதை ஒன்று உள்ளது.

இதுதான் தேர்ப் பயணம்.

ஆன்மா - பயணம் செய்பவன்

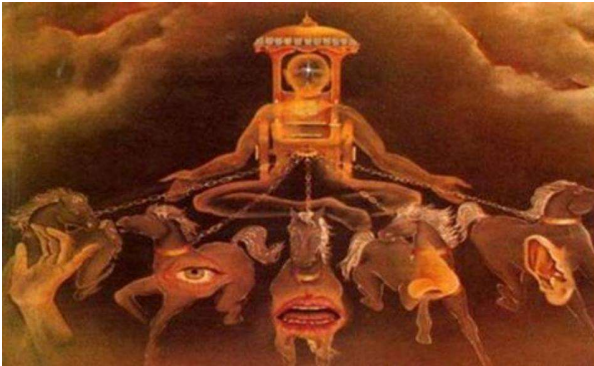
உடல் - தேர்

புத்தி - தேரோட்டி

மனம் - கடிவாளம்

புலன்கள் - குதிரைகள்

உலகப் பொருட்கள் - பாதை

தேர்ப் பயணம் தரும் செய்தி

பயணம் உலகப் பொருட்களாகிய சாலை வழியாகத்தான் சென்றாக வேண்டும். அதாவது, உலகப் பொருட்களிலிருந்து, உலகிலிருந்து பயணம் விலக முடியாது. நாம் எதைச் செய்ய வேண்டுமானாலும், இந்த உலகோடு, உலகப் பொருட்களுடன் வாழ்ந்தபடியேதான் சாதிக்க வேண்டும்.

நாம் மேற்கொள்ளும் பயணத்தின் வேகமும், வெற்றியும், குதிரைகளைப் பொறுத்துத்தான் அமைகிறது. நம்மிடம் ஐந்து குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர் உள்ளது. குதிரைகளின் வேகம் கடிவாளத்தால் மட்டுமே கட்டுப்படுகிறது. கடிவாளத்தின் இயக்கம் தேரோட்டியைப் பொறுத்தது. எனவே, பயணத்தின் வெற்றியோ, தோல்வியோ, அது தேரோட்டியால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

குதிரைகளுடன் (புலன்களுடன்) போராடுவதாலோ? கடிவாளத்தில் (மனதில்) மாற்றங்களைச் செய்வதாலோ? எந்தப் பயனும் இல்லை.

தேரோட்டி (புத்தி) திறமைசாலியாக இருந்தால் மட்டுமே பயணம் எவ்விதத் தடங்கலுமின்றி, இனிதாக நடைபெறும்.

அதுவே, தேரோட்டி தூங்கிக்கொண்டிருந்தால், பயணம் என்னவாகும்?

அறிவை அறியும் முறை

இதுவே, சாதாரணமாக நம்முடைய வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்துக் கொண்டிருக்கிறது.

புலன்கள் தங்கள் போக்கில் போகின்றன. மனம் கட்டவிழ்ந்து, பல திசைகளில் பரந்து கிடக்கிறது. ஏனெனில் புத்தி விழிப்புறவில்லை. இந்த நேரத்தில் தேரோட்டியாகிய புத்தியை எழுப்புவதே நாம் செய்ய வேண்டியது.

அதை விட்டுவிட்டு மனத்துடனோ? புலன்களுடனோ? போராடுவதினால், பெரிதாக எந்தப் பலனும் கிடைப்பதில்லை.

புத்தியை எழுப்பதல் அல்லது புத்தி விழிப்படைதல் என்றால் என்ன?

சாதாரணமாக, நம்முடைய அறிவு மூன்று நிலைகளில் செயல்படுகிறது.

1. இயல்புணர்ச்சி,
2. புற அறிவு,
3. உள்ளுணர்வு.

இயல்புணர்ச்சி:

படைக்கப்பட்ட அனைத்து சீவர்களுக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் இயல்பாக எழுகின்ற உணர்ச்சிகள் உள்ளது. அதாவது, வாத்துக்குஞ்சு நீந்துவதும், குருவிகள் கூடுகட்டுவதும்

அறிவை அறியும் முறை

யாரும் கற்றுக்கொடுத்ததல்ல. பிறவியிலிருந்தே இவைகள் அவற்றிடம் இயல்பாகவே உள்ளன.

அதுபோல ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் இயல்பாகக் காணப்படுகின்ற இயற்கையான மனப்போக்குகளே இயல்பு உணர்ச்சி. இது ஆழ்மனத்திலிருந்து வருவதால், பொதுவாக தவறுவதில்லை.

பொதுவாக, இதற்கேற்பவே ஒருவன் தனது வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைகளை எதிர்கொள்கிறான். எனினும் இது நமது ஆதிக்கத்தின் கீழ் இல்லாததால், நாம் விரும்பிய விதத்தில் இதனைப் பயன்படுத்த முடிவதில்லை.

புற அறிவு:

புற உலகிலிருந்தும், வாழ்க்கை அனுபவங்களிலிருந்தும் பெறுகின்ற அறிவு, புற உலகைச் சார்ந்திருப்பதால், இந்த அறிவு தவறாக இருக்கவும் வாய்ப்புகள் உண்டு. எனவே, இதனை முழுமையாக நம்பிக் கொண்டு, நாம் செயல்பட முடியாது.

உள்ளுணர்வு:

கற்ற அறிவு, கேட்ட அறிவு போன்ற எந்த விதமான புற உபகரணங்களின் துணையும் இல்லாமல், உள் உணர்வின் ஆழங்களிலிருந்து எழுகின்ற அறிவு இது.

அறிவை அறியும் முறை

இது ஒரு போதும் பொய்ப்பதில்லை. இந்த உள்ளுணர்வு விழிக்கப் பெற்றவர்களே படைப்பாளிகளாக இருந்தார்கள்.

இது எல்லோரிடத்திலும் செயல்படத் தொடங்கவில்லை. கல்வி, விஞ்ஞானம், கலை, மதம் என்று, எந்த துறையை எடுத்தாலும், அவற்றின் உன்னத சிகரங்களுக்கான வாசலாகத் திகழ்கிறது உள்ளுணர்வு.

இது விழிப்பதே அறிவு விழிப்பது.

இதை புத்தியோகம் என்று கீதை (2.49-58) கூறுகிறது.

இந்திரியேப்பய பராஹ்யர்த்தா: அர்த்தேப்பயச்ச பரம் மன:
மனஸஸ்து பரா புத்தி: புத்தோராத்தமா மஹான் பர:

புலன்களைவிட உலகப் பொருட்கள் வலிமையானவை. உலகப் பொருட்களைவிட மனம் வலிமையானது. மனதைவிட புத்தி வலிமையானது. புத்தியைக் காட்டிலும், வலிமையானதும் மகிமை வாய்ந்ததும் ஆக்தமா.

உலகப்பொருட்கள் புலன்களைக் கவர்ந்து திசை திருப்புவதால், உலகப்பொருட்கள் புலன்களைவிட வலிமையான தென்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அடங்காத ஒன்றை அடக்க வேண்டும் என்றால், அதனினும் வலிமையானதை நாம் நாட வேண்டும். இங்கே புலன்களுக்கு உலகப்பொருட்களும், உலகப்பொருட்களுக்கு மனமும், மனதுக்கு புத்தியும், வலிமை வாய்ந்ததாக உள்ளன.

அறிவை அறியும் முறை

இதனால்தான் முந்தைய ஸ்லோகம் 'விழிப்புற்ற புத்தியும், புத்தியின் வசப்பட்ட மனமும்' மட்டுமே, அந்த மனிதனை மேலான இடத்திற்கு சேர்க்க வல்லவை என்று குறிப்பிட்டது.

விழிப்புற்ற புத்தி ஆத்மாவை அறியும்.

வசப்பட்ட மனமோ? தனக்கு வசப்பட்ட உலகப் பொருட்களையும், அவற்றிற்கு வசப்பட்ட புலன்களையும் கொண்டிருக்கும்.

அதாவது தேரோட்டும் சாரதி விழிப்புற்றிருப்பதால், அவன் பயணம் செய்யும் ஆத்மாவை அறிவான். அவன் வசப்பட்ட கடிவாளம் குதிரைகளைக் கட்டுபடுத்தி, சரியான பாதையில் செல்ல வைக்கும்.

இதனால் பயணம் இனிமையாகவும் சரியானதாகவும் அமையும்.

மஹாத: பரமவ்யக்தம் அவ்யக்தாத் புருஷ: பர:
புருஷான்ன பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்ட்டா ஸா பரா கதி.

மகிமை வாய்ந்த ஆத்மாவே மேலானது, ஆத்மாவிற்கு ஆதார சக்தி மேலானது. ஆதார சக்திக்கு ஆதாரமான இறைவன் மேலானவர். இறைவனை விட மேலானது எதுவுமில்லை. அவரே எல்லை. அவரே மேலானப் புகலிடம்.

அறிவை அறியும் முறை

ஏஷ ஸர்வேஷு பூதேஷு |
கூடோ(ஆ)த்மா ந ப்ரகாசதே |
த்ருச்யதே த்வக்ர்யயா புத்த்யா
ஸூக்ஷ்மயா ஸூக்ஷ்ம தர்சிபி ||

எல்லா உயிர்களிலும் மறைந்துள்ள இந்த ஆத்மா வெளிப்பட்டு தெரிவதில்லை. ஒருமைப்பட்ட நுண்ணிய புத்தியால் மகான்களே (அதனை) காண்கிறார்கள்.

ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ர தாரகம்
நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்னி |
தமேவ பாந்தமனுபாதி ஸர்வம்
தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி ||

அங்கே சூரியன் ஒளிர்வதில்லை, சந்திரனும், நட்சத்திரங்களும் ஒளிர்வதில்லை, மின்னல் ஒளிர்வதில்லை. அப்படி இருக்க, இந்த அக்கினி மட்டும் எப்படி ஒளிர முடியும்?

ஒளிர்கின்ற அறிவை அனுசரித்தே, மற்ற அனைத்தும் ஒளிர்கின்றன. அனைத்தும் அதன் பிரகாசத்தால் ஒளிர்கின்றன.

ஆன்ம அனுபூதி என்பது சாதாரண கண்களால் காணக்கூடிய ஒரு புறக்காட்சி அல்ல! என்று இங்கே கூறப்படுகிறது.

புறத்தில் அனைத்தையும் காண வேண்டுமானால், ஒரு விளக்கின் வெளிச்சம் தேவை.

அறிவை அறியும் முறை

அதுவே, சூரியனைக் காண விளக்கு தேவையா?

தேவையில்லை அல்லவா?

ஏனெனில், சூரியனின் பிரகாசத்தால்தான் அனைத்தும் ஒளிர்கின்றன. அதுபோல, அறிவின் பிரகாசத்தால்தான் நாம் அனைத்தையும் காண்கிறோம்.

உலகப் பொருட்களைக் காண்பதற்கு உதவுகின்ற சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் என அனைத்தும் பிரகாசிப்பது, சுய அறிவுப் பிரகாசத்தால்தான். எனவே ஆன்ம (அறிவு) ஒளியைக் காட்ட இந்தப் புறத்தில் உள்ள ஒளிகளால் இயலாது.

பொதுவாக ஒளி, காட்சி என்றெல்லாம் படிக்கும்போது அது சாதாரணமாக நாம் காண்கின்ற ஒளியைப் போன்றது, அதைவிடப் பேரொளியானது என்றெல்லாம் எண்ணிக்கொள்கிறோம்.

ஆனால் உண்மை அதுவல்ல.

விளக்கிலிருந்து வருகின்ற ஒளி போன்றதல்ல, இந்த ஆன்ம ஒளி. அல்லது அறிவுப் பிரகாசம் என்பது. அனைத்தையும் நாம் அறிந்துக்கொள்வது என்பது, இந்த ஆன்ம ஒளி என்ற அறிவுப் பிரகாசத்தால்தான்.

இந்த ஒளி நாம் கண்களால் காண்கின்ற ஒளி அல்ல.

அதாவது, பௌதீக ஒளி அல்ல. அது ஒரு அனுபவம்!

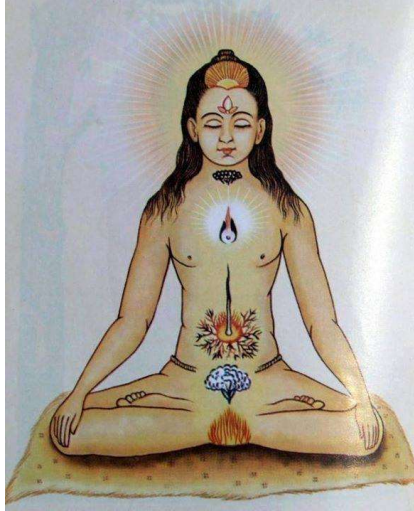
அறிவை அறியும் முறை

ஆன்ம அனுபூதி, இறையனுபூதி என்பது ஓர் அனுபவம்.

இது உணர வேண்டியது. உணர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டியது. மற்ற புறக் காட்சிகள் போல அதனைக் காண முடியாது.

அன்பு, இரக்கம், இன்பம் போன்றவற்றை யாரும் காண முடியாது, அனுபவிக்கவே முடியும். அதுப்போல, ஆன்ம அனுபூதி என்பதையும் அனுபவிக்க முடியுமே தவிர, காண முடியாது.

இதையே ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ஜுனனிடம், உனது இந்த சாதாரண புறக் கண்ணினால் என்னைப் பார்க்க இயலாது. எனவே, உனக்கு என்னுடைய (அறிவுக்கண்) தெய்வீகக் கண்ணைத் தருகிறேன் என்று கூறுகிறார். (கீதை, 11.8)

அறிவை (ஆத்மாவை) அறியும் செயல்முறை

யச்சேத்வாங்மனஸீ ப்ராஜ்ஞ
தத் யச்சேத் ஜ்ஞான ஆத்மனி |
ஜ்ஞானமாத்மனி மஹதி நியச்சேத்
தத் யச்சேத் சாந்த ஆத்மனீ || - கடோபநிஷதம்

சாதாரண நிலையில் உள்ள மனிதன் தன் அறிவை விழிப்படைய வைக்கவும், விழிப்புற்ற அறிவால் ஆத்மாவை உணரவும் என்ன செய்ய வேண்டும்?

அதன் செயல்முறை என்ன?

இந்த செயல்முறை மிக முக்கியமானதும், எளிமை யானதுமாகும். புத்தியை விழிப்புறச் செய்ய எத்தனையோ? சாதனை முறைகள் இருந்தாலும், இது மிகவும் எளிமையானதும், வலிமையானதும் கூட.

முதலில் இறைநாட்டமுள்ளவன் பேச்சை மனதில் ஒடுக்க வேண்டும். அந்த மனதை எண்ணங்கள் அற்ற நிலைக்கு குறைக்க வேண்டும். எண்ணங்கள் குறைந்த மனம் நிர்விகல்ப நிலைக்கு சென்றுவிடும். விகல்பமற்ற மனதில் அறிவு பிரகாசிக்கும்.

அறிவை அறியும் முறை

இதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?

இதற்கு, முதலில் பேச்சை மனதில் ஒடுக்க வேண்டும். பேச்சு என்பது, இரண்டு வகைப்படும். வாய்சைத்து நாவசைத்து பேசும் வெளிப்பேச்சு என்பதாக ஒன்றும், நாவசைக்காமல் இருக்கும்போதும், எழுந்து அடங்கும் எண்ணங்களின் இரைச்சல்கள் மனதின் உள்பேச்சு என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

வெளிப்பேச்சை எளிதாக நிறுத்திவிடலாம். ஆனால், மனதின் உள்பேச்சை நிறுத்துவது கடினம்.

மனதின் இரைச்சலை என்ன செய்வது?

வாயில் உள்ள நாவின் அசைவும் மனதில் உள்ள எண்ணங்களின் தோற்றமும் நேரிடையாக தொடர்புடையன. வெளிப்பேச்சை நிறுத்தியதோடு, நாவின் அசைவையும் கட்டுப்படுத்தினால், மனதின் சலனங்கள் குறையும்.

இந்த நிலையில், மனதில் எழும் எண்ணங்களை எல்லாம், நடைமுறைக்கு கொண்டுவராமல், வெறும் சாட்சியாகப் பார்க்க, எண்ணங்கள் ஒடுங்க ஆரம்பிக்கும்.

எண்ணங்களை சாட்சியாகப் பார்த்து ஒடுக்குவதால், எண்ணங்கள் ஒடுங்குவதோடு, நம்முடைய வினைப்பதிவுகளும் அழியத்துவங்கும்.

நம்முடைய வினைப்பதிவுகள் எல்லாம், இந்த மனதின் எண்ணங்களாலும் உணர்ச்சிகளாலுமே வலிமைப் பெறுகின்றன. எண்ணங்கள் குறைந்தால், வினைப்பதிவுகள் வலுவிழக்கும். வினைப்பதிவுகள் அழிவதால் தடைகள் விலக ஆரம்பிக்கும்.

அறிவை அறியும் முறை

சாட்சியாக நின்று எண்ணங்களை விசாரித்துப் பார்த்து குறைக்கும்போது, அறிவு விழிப்படையும். அறிவு விழிப்புற ஆத்மா பிரகாசிக்கும்..

ஆத்மா பிரகாசித்து வெளிப்பட மனம் ஒடுங்கும்.

மனம் அழிந்து, அறிவு நுண்ணியதாக மாறிவிட, ஆத்ம தரிசனம் உண்டாகும். ஆத்ம தரிசனத்தால் மனம், அதே ஆத்மாவில் ஒடுங்கும்.

மனம் ஒடுங்கினால், அடுத்து, அங்கு விழிப்புணர்வு (அறிவு) மட்டுமே எஞ்சி நிற்கும்.

அத்தகைய வெறும் விழிப்புணர்வாக, மனம் சலனமற்று இருக்க, இறைநிலை வாய்க்கும்.

ஆகவே, மனம் எண்ணங்களற்ற நிர்விகல்ப நிலைக்குச் செல்ல வேண்டும். மனம் அடங்க அறிவு விழிப்படையும், விழிப்புற்ற அறிவே ஆத்மாவை தரிசிக்கும்.

அவ்வாறு ஆத்ம தரிசனம் பெற்று, ஆத்ம ஞானியாக மாறி, மரணமற்ற பெருவாழ்வு பெறுவதே! மனித வாழ்வின் இலட்சியம்.

இதை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும்?

அதற்கு, மனதினை “நான் அறிவு” (ஆத்மா) என்று திடமாக நம்ப வைக்க வேண்டும்.

ஆரம்பத்தில், அமைதியாக ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து தன்னைத் தானே (மனதினால்) நான் யார்? என்று விசாரிக்கத் தொடங்கும்போது, இந்த மனம் பலகோணங்களில் சிந்திக்கவும், வெளிப்படுத்தவும் முயற்சிக்கும்.

அறிவை அறியும் முறை

அப்பொழுதெல்லாம், அந்த எண்ணங்கள் யாருக்கு வருகின்றது? என்பதை மீண்டும், மீண்டும் விசாரிக்கத் தொடங்கியவுடன், மனம் எனக்கு என்று கூறும்.

அப்படியானால், நான் யார்? என்று மீண்டும் அந்த மனதிடம் கேள்விகளை கேட்கும்போது, அது இன்னார், இன்னார் என்று தன்னை வெளிப்படுத்த முயற்சிக்கும்.

இவ்வாறு வெளிப்படும் எண்ணங்களை “அது நான் அல்ல”, “அது நான் அல்ல” என்று, உதிக்கின்ற ஒவ்வொரு எண்ணங்களையும் விசாரித்து, எண்ணங்களை சாட்சியாகப் பார்த்து ஒடுக்குவதால், எண்ணங்கள் எழாமல் ஒடுங்குவதோடு, நம் வினைப்பதிவுகளும் அழியத்துவங்கும்.

இதை தினசரி அப்பியாசத்தினால், நீக்கி வரும்பொழுது, நாளடைவில் எண்ணங்கள் குறைந்து, இந்த மனம் அடங்கி, தன் உண்மை சொரூபமான ஆத்மாவில் லயமாகும்.

அதுவரை விடாமுயற்சியாக உதிக்கும் அனைத்து எண்ணங்களையும் நீக்கிக்கொண்டே வந்து, எண்ணங்கள் அற்ற நிர்விகல்ப நிலைக்கு மனம் செல்லும்போது மட்டுமே, அந்த ஒன்றேயான அறிவைக் (ஆத்மாவை) கண்டு கொள்ளும்.

இதுப்போன்று, தினந்தோறும் மனதின் உள்முக விசாரணையில், தொடர்ப்பயிற்சியாக மனதிற்கு சரியான புரிதல் நடைபெறாமல், மனம் தன் பழைய பதிவுகளை அவ்வளவு எளிதாக மாற்றிக்கொள்ளாது.

அறிவை அறியும் முறை

ஆகவே, உடனடியாக மனதை விசாரிக்கும் உள்முக விசாரணைக்கு வர வேண்டும். அவ்வாறு, வந்தால் மட்டுமே, மனம் தன்னை அறிவது என்பதுகூட அவசியமில்லை என்ற உண்மை நிலை உருவாகும்.

ஏன் எனில், இருப்பது ஒன்றே!

இருப்பது அது மட்டுமே!

அதுவே, அறிவு!

ஓம் தத் சத்!

அறிவை

அறியும்

முறை

பிரக்ஞன்